

NHỮNG CON MA

TRÊN ĐÀ LẠT

(Nhân dịp đi Paris gặp các bạn Thành Nhân, trong lúc nhọc nhằn những ngày cuối năm thì còn đi học, tôi đã vui mừng kể lại chuyện thủy ma ở Đồi Hồ C Xá Đà Lạt vào mùa hè 1965, và những chuyện ma khác. Anh Vũ Văn Thành nói, họ có mẹo mó nghè nghè, họ thích chuyện ma đã bắt tôi phải viết lại những gì tôi đã kể. Nay xin gửi lại quý anh chị những câu chuyện thật xớ y để cho tôi trong thời gian theo học ở Đà Lạt. - Đông Thành Hải, K1 -)

Vì học hành thi cử chăm chú nên tôi bỏ rớt kỳ thi lớp THPT năm Đệ Nhất CTGD, được chú ý của các bạn thân, trường kỳ thi THPT nhì năm mở trường, tôi đã khăn gói quê mẹ ở Tây Ninh trở về Đồi Hồ C Xá để có thể an tâm học thi. Tôi đã hứa với ba má tôi là tôi sẽ cố gắng học để được lên lớp, và với bạn tánh hiu thì học, tôi đã trả họ a keo này phải học sao cho được thì thôi. Lần này tôi được cha Linh, Giám đốc Đồi Hồ C Xá cho đến nhà ở ở lầu II.

Sau khi sắp xếp giường ngủ và bàn học, tôi đã bắt tay ngay vào việc học thì cùng phòng

trong dịp này, ngoài các anh bạn như: Tôn Thất Thọ, Hồ Quang Nhật, còn có vài anh bạn mà sau mấy chục năm, nay tôi đã quên tên. Ngoài những người học rớt căng thẳng, chúng tôi đã vui đùa, rong chơi, những người không bao giờ chúng tôi vì phạm giờ học mà tụt cõ đã đứng y': từ 8 giờ tới đến sáng sớm ngày hôm sau. Tất cả các bạn cùng phòng của tôi đều thu học phí gan dạ, không ai sợ ma, sợ quỉ gì cả... trừ tôi. Do đó, tôi đã tích cực áp dụng một sách lược phòng thủ thật hiệu nghiệm: Nếu anh em còn thức, tôi thức... theo anh em. Nếu anh em đã học xong và rút... đi ngủ, thì tôi cũng đi ngủ luôn cho tiện. Giữ trật tự học tập nếu còn muộn thì phải học, thì luôn luôn tôi cố kéo nài một anh nào đó thức luôn với tôi để học cho vui, mà kết quả ra là để khỉ nhai củi. Và sợ kêu nài giúp đỡ kỳ u... bóng vía bao giờ cũng đứng các anh bạn cùng phòng chiếu lòng.

Khi thức khuya để học thì, thỉnh thoảng chúng tôi cũng cần phải thức dậy công việc đi ngoài, đi u này rớt là bình thường và rớt dề dàng để đi với các bạn tôi... vì nhà vệ sinh rớt gần. Trong Đồi Hồ Chí Minh Đà Lạt, lâu nào cũng có một nhà tắm, trong đó chung với chửa rửa mặt và đi vệ phòng vệ sinh. Còn tôi, vì tánh... không để gan dạ cho làm, nên tôi thỉnh thoảng áp dụng chỉn thu tở bám sát đuôi với những người bạn, khi người đó ra nhà vệ sinh lúc ban đêm. Những vì không phải lúc nào khi cá nhân tôi cần gì quy t công việc đó, thì nó trùng cùng một thói đi m với một anh bạn cần ra ngoài. Để tránh phiền hà cho các bạn, và để giữ quy t việc cần thì t, tôi để các anh em cùng phòng linh động thông cảm cho tôi để đứng ngay ở cửa phòng... để làm việc này.

CON QUÁO TRƯỜNG LỮ II Đồi Hồ Chí Minh.

Việc học của chúng tôi trên rớt tở dịp, anh em vui vẻ và tôn trọng lẫn nhau. Một hôm, sau học mấy tiếng để học học cảm của học, tôi cảm thấy cần phải leo lên thành của sổ để làm chuyện sợ nhốt trong lòng. Những bạn ngồi hôm nay, nhìn các bạn khác chăm chú học, tôi nghĩ không muốn quở rầy học, vì mình làm của sổ để làm chuyện đó, gió lạnh bên ngoài thổi vào phòng. Hôm đó, nhìn ra cửa sổ, thì nhiên tôi có một cảm giác bất thường ngăn cản tôi bước đến nơi này. Quay nhìn ra cửa chánh ra vào cửa căn phòng, tôi chợt nghĩ có lẽ nên ra ngoài đó, để đi trốn hành lang, làm cái việc cần thì t... Cũng tiện thôi! những lời sợ gây phiền hà cho các bạn cùng học, và học nữa, lúc này tôi cũng đã nhai củi làm rồi. Cần nghĩ đến hành lang vệ ng nghĩ giá lạnh về đêm, trốn một thêm cái sân rộng với nhiều bóng cây đen thui với để hình dáng kỳ quái đang ng nghiêng trong gió bu t thổi ù ù, thì đã để làm kinh học, tở n vía. Thôi đành cố ráng nhin. Tôi đã nhin để khá lâu, những người cũng đến cái lúc phải giữ quy t, dù tình huống tôi lúc đó thì nhiên thức tở an.

Tôi phải trèo lên cửa sổ, cái việc mà riêng ngày hôm nay tôi hoàn toàn không muốn... vì cái cảm giác nhin lạnh. Leo đứng trên thành cửa sổ, một cách máy móc, tôi mở nắp cánh cửa lá sách

bên trái. Một ý nghĩ chợt đến với tôi: trong các phim như Dracula, ma quỷ thì sợ cây thánh giá, vậy bây giờ để đưa con số bất thường đang xâm chiếm trong lòng, mình hãy nhìn cây thánh giá nhà thờ Năng Tĩnh. Những càng nghĩ như vậy, tự nhiên tôi như đi như về trong chuyện ma hiện vật của Lưu I do các anh Sơn Phạm kể cho tôi đi càng chăm chú nhìn cây thánh giá đằng xa xa phía tay trái mình. Những thốt trừu, càng nhìn vào cây thánh giá thì trong lòng tôi đi càng sợ hãi hơn.

Đang làm việc cần thiết của xong, tự nhiên có một mảnh óc vô hình bất chợt tôi phải quay đầu nhìn về bên phải, đó là hình ảnh người chôn ở nhà thờ Năng Tĩnh, tức là hình ảnh Lưu I rớt âm u và ma quái tôi cố gắng tập trung tập trung để đi đầu khi nhìn cái đầu để cố không để hình ảnh nhìn, tức là tôi muốn cố gắng tập trung nhìn vào cây thánh giá ở phía tay trái. Những cố gắng của tôi không thể hiện được, tôi không thể nhìn được cái óc vô hình đó . . .

Và tự hình ảnh Lưu I, sau cái quay đầu, tôi thấy một bóng trắng, trắng còn mờ mờ, nhò nhò, hiện hiện, sau hiện ra thì rõ dần, rõ dần. Bóng người đó đang hình ảnh về phía tôi. Đó là một bóng người toàn thân trắng toát, lúc đó đã hiện ra rõ nét, chỉ không còn mờ mờ gì nữa, và để biết có thể của bóng trắng bất chợt khi di chuyển, đúng hơn là bay về hình ảnh của tôi mà không gây ra một tiếng động nào cả. Kinh hoàng vì bóng trắng bỗng nhiên bay về phía tôi thật nhanh, tôi đã té ngã vào phòng, và miệng la thốt thanh . . . Ngay trong lúc đó, hai cánh cửa sổ bật động đánh sập vào nhau tạo thành một âm thanh kinh hoàng trong đêm thanh vắng.

Tôi bàn học, nghe tiếng la thốt thanh của tôi, anh Tôn Thất Thọ vội chạy đến cửa sổ, và anh phóng ngay lên thành cửa sổ đứng vào lúc hai cánh cửa sổ bật động mở ra rồi tôi chỉ nghe anh Tôn Thọ nói: -M...a... Rời khỏi anh té ngã về phòng trong lúc hai cánh cửa sổ đang đóng trừu thốt mạnh mẽ lên nữa.

Anh Hoàng Quang Nhật đang ở trong phòng phàn nàn khi nghe tiếng hét đầu tiên của chúng tôi. Thật nhanh nhẹn, anh chạy vội về hình ảnh của sổ, với con dao lăm lăm trong tay. Lúc đó tôi bồn bồn tay chân, một tôi trốn trốn nhìn về phía cửa sổ. Một lần nữa, thốt là kẻ lạ, trong buồng không khí im lặng, thốt im lặng thốt ma quái, thốt rùng rợn. Nếu cửa sổ không có một ai ở đó cả, những hai cánh cửa sổ bỗng nhiên lại bật động tập thể mở ra. Tôi thấy anh Nhật phóng nhanh con dao về hình ảnh này, con dao lao vào khoanh tròn . . . Những lần sau đó, tôi nhìn thấy nét mặt của anh lạ đầy vẻ kinh hoàng và cố gắng một anh trốn trốn hình ảnh nhìn về cửa sổ, miệng anh hét thốt lên những âm thanh không rõ ràng . . .

Tất cả chúng tôi đang kinh hoàng, ứ ứ nói không ra lời thì nghe tiếng đập cửa thốt mạnh và

tīng Cha Linh v̄ng vào : "Chúng mày làm gì mà la hét ồn ào thế hả ? Vì sao mà c̄a cho cha Linh vào, vì sao u tình c̄a chúng tôi trong căn phòng hoang vắng thế này. Lúc này cha mẹ c̄a qūn áo ngủ và đi dép. Chúng tôi vẫn cứ nằm cho cha nghe và nh̄ng sợ vì c̄a đã xảy ra. Lần đầu tiên, chúng tôi thấy cha l̄ nét đăm chiêu và mặt l̄ vẻ trầm ngâm. Không nói một lời, cha v̄i ra khỏi phòng chúng tôi, rồi đi nhanh về hướng phía Làng.

Một khoảng thời gian sau, chúng tôi nghe tiếng cha trở lại vì chúng tôi đang chờ cha để biết cha đã làm gì. Trong thời gian cha đi qua Làng và các phòng c̄a Làng để kiểm soát, chúng tôi đã bàn b̄c và mong là có anh bạn nào đó . . . nhất ma chúng tôi. Mẹ c̄a đón cha, chúng tôi thấy cha đã mặc áo dòng, tay có cầm bình nước thánh. Vào đến phòng, cha mỉm cười và đưa kính, và đi khắp nơi trong phòng chúng tôi để r̄y nước thánh. Sau đó nói: "Cha đã đi hỏi hỏi các phòng, không có phòng nào mà c̄a qūn áo ngủ màu trắng, và cũng không có phòng nào đi nhất ma chúng mày cả. Thôi xong, rồi đi về đi". Nh̄ng vì c̄a cha Linh thay áo dòng, cầm bình nước thánh đi r̄y quanh phòng đã cho chúng tôi biết là có chuyện quan trọng thật sự chứ không còn là chuyện đùa.

Ngày hôm sau, khi đã thức dậy bình tĩnh, chúng tôi gặp lại cha và hỏi về chuyện xảy ra hôm hôm. "Ma phải không Cha? " "Ai nói thế bay đây là ma? H̄ ? Không phải ma đâu! ". Thấy cha nói như vậy chúng tôi mừng quá, nḡng c̄a thấy thật nh̄ng nh̄ng, nh̄ng nghe cha Linh nói thì h̄n vĩa chúng tôi bay đi đâu hết trần ! - . . . Đó là qū đây !"

Trời ơi ! Nh̄ng về chuyện xảy ra còn ghê ḡm hơn để đoán c̄a chúng tôi nữa. Tất nhiên cha là ma, té ra còn nguy hiểm hơn một bậc nữa. Qū phải h̄n ma là cái chết rồi ! Nh̄ng cha Linh an ủi chúng tôi và nói một lần nữa là sẽ không có gì xảy ra vì cha đã làm phép r̄. Tuy vậy, cha có nói thêm một câu để y' cho biết hậu quả của chuyện này sẽ không được tốt cho chúng tôi. Dù sao nữa, chúng tôi cũng būc lòng phải nghe lời cha.

o o o

Sau khi thi đậu, cha k̄p hàng phòng thủ để bù đắp cho nh̄ng ngày đã trốn l̄c ch̄ biết cầm đầu vào vì c̄a h̄c và ch̄ biết h̄c mà thôi, thì tôi đã lâm bệnh, phải bỏ c̄a một thời gian dài để chữa trị bệnh phải sau khi r̄i khỏi giường. Sau ba tháng đi u tr̄ và được c̄a b̄i b̄n nh̄ng nh̄ng būi ăn đầy đủ ch̄t dinh dưỡng, phải tôi trong sáng trở lại.

Trong khoảng thời gian này hoặc sau đó, tôi nghe tin anh Hoàng Quang Nhật bị chánh quy nên bắt giữ vì hoạt động chánh trị và sau đó thì chúng tôi bắt tin của anh. (LTS: có nguồn tin anh Nhật trốn vào bóng theo VC, nhưng không rõ đích xác 100%. Chuyện nay hỏi thật ra sao. Hiện nay anh đang ở Hoa Kỳ và có hoạt động tích cực về công tác cộng đồng).Đến năm 1968, chúng tôi được tin anh Tôn Thất Thọ bị VC chôn sống trước khi rút lui ra khỏi Huế trong bí ẩn của Tết Mậu Thân.

Hơn ba mươi năm sau, tôi vẫn còn thắc mắc về chuyện này, vẫn chưa tìm được chứng cứ xác định là hai anh Thọ và Nhật đã nhát tôi. Tôi vẫn nghĩ đến những lời nói của cha Linh. Tôi vẫn nhớ đến những bí ẩn của xuyến cho những người có dính líu vào việc thây ma, thây quỳ này và cũng chưa tìm được một kết luận thật đáng nào khác. Đến nay tôi vẫn chưa biết đây là chuyện thật hay chuyện đùa.

Đông ng Tôn Hài

(K1- Marseille, France)

